

hoogtevrees

ik vraag me af

als ik opeens vleugels zou groeien
gemaakt van zacht dons en scherpe veren
die uit mijn schouderbladen bloeien

zou ik dan nog bang zijn om te vallen?

voor de klap als ik in contact met de aarde kom
voor de pijn die dan uit mijn zenuwen vonkt

voor alle angst die grote hoogtes uit mij blijkt te halen

want als ik vleugels had, dan zou ik ver vliegen

dan zou ik mij op de toppen van de wereld
tussen twee afgronden laten balanceren
glij ik mee over hun uitgestrekte, oude ruggengraat
als een slang die niet te beheersen valt

tot ik zonder vrees van de klippen mag springen
terwijl het woeste water mijn voeten toch niet kan raken
zweef ik door op het momentum tot een stuk zee
waar boven en onder niet meer te zijn onderscheiden

en de wind, mijn vriend, blijf ik respecteren
zodat hij mij mee durft te dragen, om als laatste stap
de ontastbare wolken aan te mogen raken
en een stukje met mijn vleugels af te snijden

daar ergens tussen de sterrenhemel en de aarde

zonder angst om te vallen

durf ik weer te leren om van alles te proeven
durf ik zware woorden van mij af te dragen

want mijn vleugels, mijn armen zijn er

om mij op te vangen